

ΟΙ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ

Οι μαθητές δίνουν μία ακόμα μάχη για να κερδίσουν όλα αυτά που τους στερεί το εκπαιδευτικό σύστημα, ένα σύστημα που πάντα μας θέλει μηχανές, χωρίς ελεύθερη βούληση και πνεύμα, αφοπλισμένους, να μην μπορούμε να αντιδράσουμε σε οπιδήποτε μας επιβάλλεται.

Στη μάχη αυτή έχουν -όπως και εμείς- όπλα τον αυθορμητισμό, τις καταλήψεις, τις πορείες και τις καθημερινές συγκρούσεις. Όλα “παράνομα” γι' αυτό το σύστημα. Όλα “νόμιμα” για τα όνειρα μας και τα κοινά μας θέλω. Δεν έχουμε παρά να σταθούμε δίπλα στους μαθητές που έχουν απέναντί τους έναν παλιό, γερασμένο και ξοφλημένο κόσμο.

Οι καταλήψεις των μαθητών έχουν αιτήματα διαχρονικά (δεν διαφέρουν και πολύ από τα μαθητικά χρόνια τα δικά μας ή των γονιών μας). Στο σήμερα είναι ενάντια στο Νέο Λύκειο και στην Τράπεζα Θεμάτων. Ενάντια σε αλλαγές, που φέρνουν πιο πολλές εξετάσεις, πιο πολλές ώρες διαβάσματος, για μια ύλη που μπουκώνει το μυαλό και μετατρέπει τους πιτσιρικάδες σε παπαγάλους. Ενάντια σε αλλαγές, που σε στέλνουν φροντιστήριο πιο επιτακτικά και κάπως έτσι, πάει περίπατο η δημόσια δωρεάν παιδεία.

Η κατάληψη είναι μια πράξη, μια κίνηση, που από τη μία πλευρά διεκδικεί μπλοκάροντας την κανονικότητα, από την άλλη πλευρά είναι η στιγμή που το σχολείο - το κτίριο, ανήκει σε αυτούς και σε αυτές που το χρησιμοποιούν, που το ζουν κάθε μέρα. Παίρνουμε πίσω τον χώρο και τον χρόνο μας και ορίζουμε εμείς τη ζωή μας. Χωρίς απουσιολόγια, χωρίς αποβολές, χωρίς πρωινές προσευχές, αλλά με όρεξη για ζωή.

ΜΕΓΑΛΩΝΟΥΝ

Η κατάληψη είναι μια πράξη, μια κίνηση, που από τη μία πλευρά διεκδικεί μπλοκάροντας την κανονικότητα, από την άλλη πλευρά είναι η στιγμή που το σχολείο - το κτίριο, ανήκει σε αυτούς και σε αυτές που το χρησιμοποιούν, που το ζουν κάθε μέρα. Παίρνουμε πίσω τον χώρο και τον χρόνο μας και ορίζουμε εμείς τη ζωή μας. Χωρίς απουσιολόγια, χωρίς αποβολές, χωρίς πρωινές προσευχές, αλλά με όρεξη για ζωή.

Απέναντι στις καταλήψεις, θα δούμε να στέκονται “αγανακτισμένοι” γονείς και καθηγητές, διευθυντές, αστυνομία, συμμαθητές που έχουν γίνει ήδη σαν τους γερασμένους στα μυαλά γονείς τους, αλλά και οι “φοβισμένοι” που δεν κάνουν το ένα βήμα παραπάνω. Ο κάθε ένας από αυτούς με τον δικό του ρόλο. Ο γονιός που θα αποτρέψει το παιδί, με απειλές. Ο διευθυντής που θα προσπαθεί να επιβάλλει την “τάξη”. Ο συμμαθητής, που είτε τον “έπεισαν” οι γονείς του, είτε η τηλεόραση, είτε τελικά υπέκυψε στο δόγμα της εποχής “οκάσε και κολύμπα” και κρατάει το στόμα του κλειστό μπροστά στους “μεγάλους”. Και για το τέλος ο μπάτσος, που θα επεμβαίνει όπου χρειαστεί, όπου του επιδείξει ο διευθυντής του σχολείου, όπου υπάρχει “παρανομία”.

Και αν “νόμιμοι” μαθητές είναι τα “καλά” παιδιά που δεν δημιουργούν εντάσεις, που δεν σκέφτονται, που είναι υποκινούμενα από την πολλή τηλεόραση και την απάθεια, που δεν αντιμιλούν και το βουλώνουν, κι αν “παράνομοι” μαθητές, είναι όλα τα παραπάνω αντεστραμμένα (γιατί οι “μεγάλοι” έχουν ξεχάσει τη σημαίνειν “παιδί”), τότε γεννιούνται ερωτήσεις. Μήπως το νόμιμο δεν είναι και τόσο ηθικό; Και ποιος ορίζει το νόμο; Μήπως οι νόμοι σας είναι φτιαγμένοι για τα κυβικά σας;

Βλέπουμε τελικά ότι μετά τις “νόμιμες” απολύσεις, τις μειώσεις μισθών και συντάξεων, την άρση κάθε εργασιακού κεκτημένου, την όλο και πιο αυξανόμενη αστυνομοκρατία, τις αναδιάρθρωσεις στα πανεπιστήμια έρχεται και η “νόμιμη” σειρά των σχολείων. Η κρίση ήταν λοιπόν μια καλή πρόφαση για την αναδιάρθρωση όλου του συστήματος μέχρι την υλοποίηση του ολοκληρωτισμού. Από αυτήν την αναδιάρθρωση “πέρασαν” όλοι και ήρθε η ώρα των σχολείων να προσαρμοστούν όχι στις ανάγκες των μαθητών αλλά στις ανάγκες του ανταγωνισμού και της ανάπτυξης.

Οι μαθητές έχουν τη δύναμη να σταθούν απέναντι σε όλο αυτό που έχουν ετοιμάσει για το μέλλον τους, για αυτό που εμείς βιώνουμε σαν παρόν.

ΓΕΡΑ ΠΑΙΔΙΑ